

vliegen in staat zijn, terwijl zij om aan onmiddellijk gevaar te ontkomen evenals hun jongen zelfs wel duiken waarbij ook de vleugels bij de voortbeweging helpen.

Nooit zag ik eerder wat ik op 24 oktober 1967 bij Vlieland kort na het middaguur waarnam. Fietsend langs de wadkant trok een groep donkere vogels op zee voor de „Nieuwe Kooi” reeds van verre mijn aandacht. Toen ik dichterbij gekomen was en zag dat het Scholeksters waren, ben ik afgestapt om het schouwspel vanaf het duin met de kijker even rustig gade te slaan. De vogels lagen op ongeveer 100 meter uit de wal. Het water was ter plaatse ongeveer 1 meter diep en er stond een pittige deining schuin op de kust met een golfhoogte van 2 tot 3 dm. De Scholeksters dansten als meeuwen op de golven, allemaal met de kop in de wind. Zij gedroegen zich alsof dit de gebruikelijke methode van rusten van de soort was. De tijd ontbrak me om lang op deze plaats te blijven. Door zo nu en dan even om te kijken, heb ik kunnen vaststellen dat de dieren nog minstens 8 tot 10 minuten op zee bleven. In die periode heb ik geen van de ongeveer 40 aanvankelijk aanwezige vogels zien vertrekken, wel vielen er in die tijd enkele tientallen bij.

Later bleek dat de waarneming niet uniek was. Het „Handbook of British Birds” (IV: 414, second, revised impr., 1943) zegt: „Can swim well when so disposed and flocks have occasionally been observed settling on sea far from land.”

Blijkbaar beschikt de Scholekster dus over een goed zwemvermogen, al is daar gewoonlijk niets van te bemerken. Men kan zich afvragen of zij dit gebruiken tijdens het overnachten als de nachten erg donker zijn. Wij weten dat de grote groepen Scholeksters evenals de vele meeuwen op Vlieland tijdens hoogwater 's nachts niet op hun normale hoogwatervluchtplaatsen, de diverse weilandjes, de kwelder langs het wad bij het Posthuis en in de Kroonspolder aanwezig zijn. Tijdens laag water zitten zij ver uit de kust op het wad. In heldere nachten troffen wij de Scholekster tijdens hoogwater enkele malen aan langs de waterlijn op de Vliehorst, maar in de enkele donkere nachten dat wij erop uittrokken, stootten wij daar veel minder vogels op dan men zou verwachten. Sinds ik een groep Scholeksters heb zien zwemmen durf ik een verblijf op zee onder deze omstandigheden niet voor onmogelijk te houden.

C. Swennen.

DE POELRUITER (Tringa stagnatilis) VAN „SLOTERDIJK” IN 1966.

Op 28, 29 en 30 juli 1966 zag ik een Poelruiter te Sloterdijk nabij Amsterdam. De vogel werd toen ook gezien door de heren J. van der Woude, drs. J. J. Frieswijk, E. J. W. Top en enige anderen. De ruiter vertoefde in een gedeeltelijk onder water staand modderig weiland, waar zich tevens vele andere Scolopacidae hadden verzameld, met name Kemphanen en Zwarte Ruiters. Ik observeerde de vogel met een 7 x 50 en een 12 x 60-

kijker. De eerste indruk was die van een nogal kleine Groenpootruiter (ongeveer zo groot als een Bosruiter), terwijl het silhouet me enigszins aan de Steltkluut deed denken. Zijn snavel was vrij lang, dun en recht. De kop was rond van vorm en zeer licht van kleur met uitzondering van de donkere kruin, het achterhoofd en de zwakke oogstreep. De bovendelen en de mantel waren groen-grijs. De onderdelen waren helderwit, enigszins contrasterend met de vleugels. In de vlucht bleek de vogel een witte rugwig, een witte stuit en witte ondervleugeldeken te hebben, maar geen vleugelstreep. Zijn staart was wit met aan het eind donkere onduidelijke dwarsbanden. Zijn groene poten staken opmerkelijk ver buiten de staart uit (ongeveer tot de helft van het loopbeen). Slechts eenmaal hoorde ik de roep van de Poelruiter; een enige malen herhaald „tiuw”.

Op levendige wijze zocht hij voedsel; vrij snel lopend werd telkens na enige passen een pikbeweging gemaakt naar het wateroppervlak of het slik. Soms ging het lopen over in een korte ren. Gedurende het foerageren liep de vogel meestal langs de rand van het water. Bijna nooit meer dan een klein gedeelte van het loopbeen werd nat, terwijl de snavel ook meestal niet ver het water in ging (een enkele maal tot aan de basis). Met de snavel prikken of boren in de grond werd nimmer geconstateerd. 's Middags rustte de Poelruiter enkele malen, variërend van een uur tot een kwartier, staande op één poot op het droge, met de kop in de veren, soms zittend met hangende vleugels. Eénmaal zag ik hoe hij zich baadde na een uur gerust te hebben. De vogel liep tot de borst in het water en begon met zijn vleugels water in het rond te spetteren, zijn kop erin te plonzen, op en neer te springen, soms als een helicopter opstijgend en met een plons terugvallend. Dit duurde ongeveer vijf minuten, waarna hij terugliep op het droge, zich uitschudde, zijn veren gladstreek en weer begon te foerageren.

Op 26, 27 en 28 augustus 1966 werd er weer een Poelruiter bij Sloterdijk waargenomen, maar het is niet zeker of dit hetzelfde exemplaar was (het negende voor Nederland). Na 1966 werden nog enige waarnemingen van Poelruiters gepubliceerd.

SUMMARY :

The Marsh Sandpiper (Tringa stagnatilis) of „Sloterdijk” in 1966.

On July 28, 29 and 30 a Marsh Sandpiper was seen at Sloterdijk near Amsterdam. The bird had settled among several other Scolopacidae in a partly flooded muddy meadow. During its lively search for food only just a little of the tarsus went into the water and hardly any of the bill. On August 26, 27, and 28, again a Marsh Sandpiper was seen at Sloterdijk, but it is not sure if it was the same bird (the ninth on the Dutch list).

E. J. van IJendoorn.